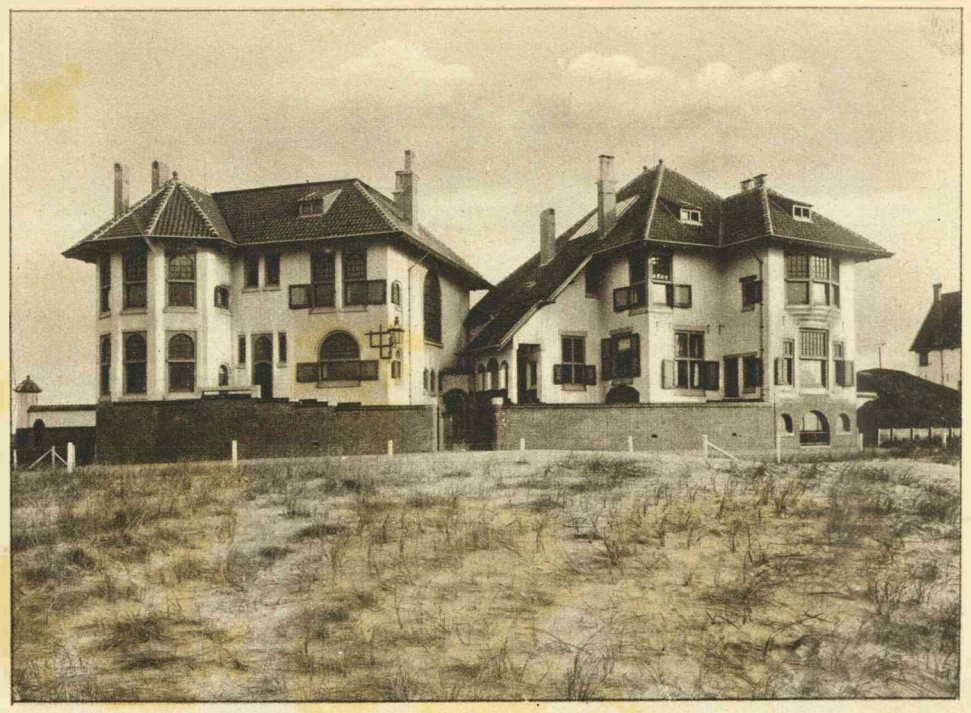

HET ZOMERVERBLIJF VAN H.M. DE KONINGIN OP KATWIJK.
De villa's 't Waerle (links) en Hoogcate (rechts) te Katwijk aan Zee (achterzijde). Architect: H. J. Jesse te Oegstgeest. De villa Hoogcate is het tegenwoordig zomerverblijf van H. M. de Koningin.

HET ZOMERVERBLIJF VAN H. M. DE KONINGIN OP KATWIJK.
De villa's Hoogcate (links) en 't Waelre (rechts) te Katwijk aan Zee; vóórzijde.

Vervolg van pag. 3.

je van den dood redde, om je daarin weer terug te voeren; maar niet buiten bewustzijn, dat was te gemakkelijk, neen, terwijl je hoofd helder is, en je lichaam gezond. Dat is de reden, waarom ik je redde, Niels Brend, en dàt alleen." — En de zoo ruw toegesprokene was heel kalm gebleven en met zachte stem antwoordde hij:

„Ik herken je, Ole Holger, en ik betreur het, dat je nog steeds in je oude dwaling verkeert. Ik kan mijn woorden van vóór vijftien jaar slechts herhalen en je verzekeren dat Clara jou altijd heeft beschouwd als een ouderen broeder en mij gehuwd heeft uit liefde, dat weet God."

„Je liegt, hond!" brulde Ole. „Je geld heeft haar verleid. Als jij je niet tusschen ons had gesteld was ze nu mijn vrouw geweest, maar jij met je fijne manieren hebt het eenvoudig kind het hoofd op hol gebracht, dààrom alleen is ze jouw vrouw en . . . . ."

„Wàs, Ole Holger," was het antwoord. „Clara is vóór twee jaar gestorven."

Toen was het of er een zware hand werd gelegd op Ole's hoofd en of er een nevel kwam voor die heldere oogen. Gebroken zakte hij ineen en het was stil in de hut, heel lang . . .

Eindelijk stond Ole Holger op en staarde naar Brend, die met groote kalmte zijn blik ontmoette, terwijl hij zag, dat de haat nog gloeide in de donkere oogen. De zware stem trilde van ontroering.

„Van verdriet, Niels Brend, van verdriet is ze gestorven en jij zult er voor boeten."

„Ze is gestorven aan longontsteking, tengevolge van een gevatte kou, Holger, en niet van verdriet. Ik zweer je dat we gelukkig waren, maar mijn leven kun je nemen. Je hebt er recht op, want jij hebt mij gered."

„En dat zàl ik doen, dàt zweer ik je op mijn beurt," was het antwoord, „maar niet nu, als je weer gezond bent en sterk en als er weer vreugde is in je, dat je het leven geniet, dàn zal ik het nemen, Niels Brend, en dat zal niet zoo lang duren, hoogstens een week. Zie je die beide jachtgeweren? Daarin zit voor een van ons beiden de dood. Begrijp je mij, Niels Brend?"

„Ik begrijp je, Holger, en als het je mocht te doen zijn mij vrees aan te jagen, dan zeg ik je vooruit dat het je niet gelukken zal; ik ben geen lafaard en vrees den dood niet, omdat ik een gerust geweten heb. Ik hoop dat jij dat ook zal kunnen zeggen wanneer je mij hebt neergeschoten. Denk daar eens over na, Ole Holger."

Maar de haat, die den sterken man in zijn klauwen gevat hield, belette hem over iets na te denken en zoo kwam het, dat een week na den avond waarop Ole een reddingswerk volbracht, twee mannen de hut op de rots verlieten, elk met een jachtgeweer gewapend. Ole Holger liep vooruit, somber, als immer en Niels Brend volgde als iemand die zeker is dat hij den dood tegengaat, doch dien dood niet vreest.

Na een kwartier kwamen de mannen op een rotsplateau dat ongeveer twintig meter breed was en aan elke zijde begrensd werd door een diep ravijn. Daar, ver beneden, klotste de zee. Hier was het dat Ole Holger bleef staan en zijn tegenstander aanzag met een woesten glans in de oogen. Maar het gelaat tegenover hem was kalm en dat wakkerde zijn woede nog des te meer aan.

„Hier zal ik staan, Niels Brend, op den uitersten rand en jij gaat aan de overzijde, zoover als je het ravijn durft naderen. En weet je waarom? Dat bespaart den overlevende het begraven, want hij die valt, zal op de rotsen daar beneden te pletter worden geslagen."

„Ole Holger," was het zachte antwoord, „denk er aan wat je gaat doen. Het is niet om mijn leven, dat ik vraag, doch je zult geen rust meer hebben, nooit meer; en je zult mij voor je zien in de toekomst, altijd, met verbrijzeld hoofd en gebroken ledematen. Denk daaraan, Holger."

„Je wordt bang, Niels Brend," en er was een straal van vreugde op Ole's gelaat, die echter dadelijk verdween, toen zijn tegenstander zich stelde tegenover hem, op den uitersten rand van het ravijn, zooals hij dat bevolen had. Ole koos zich recht tegenover hem een plaats en zeide:

„Luister, Niels Brend. Ik tel drie. Bij den derden tel valt het schot. We leggen gelijk aan. Ben je klaar?"

Tot eenig antwoord legde Brend zijn zwaar geweer aan. Ook Ole deed zoo en telde. „Een", „twee", doch in plaats van het knallen der schoten op den afgesproken tel, hoorde men een vreeselijken kreet. Het stuk rots, waarop Ole Holger zijn voeten had geplant had losgelaten en met wijd uitgebreide armen sloeg hij achterover in de diepte. Met enkele sprongen was Niels Brend aan de overzijde en staarde naar beneden. Op een uitstekend gedeelte der rots lag het zware lichaam van Ole Holger, twintig meter

(Zie vervolg op pag. 10.)

HET ZOMERVERBLIJF VAN H. M. DE KONINGIN OP KATWIJK.
Villa Hoogcate. - Hall.

HET ZOMERVERBLIJF VAN H. M. DE KONINGIN OP KATWIJK.
Villa Hoogcate. - Eetkamer der Koningin.

HET ZOMERVERBLIJF VAN H. M. DE KONINGIN OP KATWIJK.
Villa Hoogcate. Woonkamer met schouw. Hier drinkt de Koningin thee.